

Halhatatlanok

regényrészlet

Érdekes érzés megnyugodni, legelső sorban is jólesik. Mint egy meleg bögre az ember markában, amikor bemenekült az esőverte körútról. A kis talponálló ki-oszokban mindig adtak rumos teát. Állt a forgalomban, emberek jöttek pakkokkal és bőröndökkel, egymásnak ütődtek, észre sem veszik a másikat az élet véget nem érő hullámmozgásában. Ha tolat a mozdony, mintha óriás csorba késsel nyiszálna a nyikorgás. FÜRGE lábú, szurtos kis tolvajok futnak, mint a macskák. Fogják meg! Fogják meg! A Westendet figyelte, ezt a rejtélyesnek és titokzatosnak tűnő épületet, ami hányszor nyújtott neki menedéket. Utoljára egy-két hónapja járt itt, gyors és lényegtelen látogatás volt, éppen csak beugrott, szalmabáb módjára aludt egy kicsit a kilences szoba ágyán, szaladt is tovább.

Ha jól érti, utoljára jön ide. Még megnézheti, mi lett az ifjúság aranyadarából. Azt a madarat ő nem csak gyerekként etette, amikor véres lett a keze néhány ostoba és kegyetlen döntés miatt. Őlt. Egyáltalán nem biztos, hogy azok, akiknek az életét vette, nem voltak érdemesek arra a sorsra, ami kijutott nekik. Akasztás, lelövetés, agyonverés. Az osztályharc szükségszerű módozatai. A fehérek azért, lássuk be, nagyobb tételekben művelték, ők szükségből öltek, amazok műkedvelésből is. Bánta, hogy gyilkolt, nem bánta, mindegy volt.

A Nyugati pályaudvar mellett állt az a hatalmas, elnyúló házsor, valóságos monstrum, szintekkel és labirintusokkal, titkos szobákkal, szomorú sorsokkal, olyan falakkal, melyek öngyilkosok vérére és hányását itta magába.

Westend volt a neve.

Az alsó szinteken tisztos boltocskák és mandulalámpasorral villogó üzletek sorakoztak, hol eleganciát és divatot, Brie de Melunt, Kapikolló kolbászt, házi zsömlét, bőrzakót, komolyabb lábbelit lehetett venni. Sokat járt ide, de nem ilyenmikért. Az ő elfoglaltsága az emeleten volt, a ház kevésbé szem előtt lévő traktusában, ahol, ha akartak, csak félhomályt pislákolnak a zsinórról lógó villanykörtek. Ám ha arra támadt igény, a lányok ragyogásba öltöztették, kék és piros angyalhajjal, puttópofa és ördög álarcokkal díszítették a folyosókat. Édesített cigaretta felhője úszott, nehéz és kék szivarfüst szállt, Havanna vagy Virginia, ki-kigurult a megnyíló ajtó mögöl a halottra ivott sampányüveg.

Kérünk még, kisangyalom, de zersnell módozatban.

Olyan szobákban örültek neki, súgták a melle fölött meggombolt ingszöveve alá a nevét, ahol a női comb magától fordult a halkan táruló ajtó felé. Csak kettőt lépett, ha befutott vele a vonat valahonnan a világ végéről, s már ott is volt a kalitkában, az ő madárkájánál.

A Madame-ot Ami Trernek hívták, és úgy lépegetett föl a ranglétrán, akár a klasszikusok. Az utca lószaros porában kezdte, végül az éji égboltozat csillagai díszítették a frizuráját, fodrázsom, jegyezd meg ezt a nevet, Tokody. A nyers erőre építő, azonban a rafinériát is kultiváló alanti rétegekben sokat és helyesen gondolkodott. A helyes gondolatok ebbe a fenséges házba vezették, további helyes gondolatokkal árva és tanácsokra szoruló lányok fölötti befolyásra tett szert, előbb négyre-ötire, aztán tovább gondolkodott és az egytucatnyi lánybirtoknál szépen megállt. Mert amiből túl sok van, azzal túl sok gond is jár. Legyen az életben kaland, de maradjon benne legalább annyi kényelem. Kényelem, megfelelő mennyiségű tartalék, és olyan legyen a reláció, hogy bármikor végigallassak egy egész napot. Rendelkezésre álltak afféle nehéz vagy félnehéz fiúk a hirtelen támadó kellemetlenségek negligálására. Volt annyi tőkéje, illetve befektetése, hogy miután az oroszok rommá lőtték a Berlin teret és jelentős károkat okoztak az ő birodalmában, amelynek legfőbb erénye mindig is a diszkréció és megbízhatóság volt, újra talpra tudott állni. A lányból, vagy annak rendes szeretőjéből, aki zsarolta a vendéget, fenyegetőzni merészelt, kiverette a szart. Elemér doktor havonta vizsgálta az ő szeretett munkásnőit. Detektívek jártak ide, fess katonatisztek, a parlament sem volt messze, zsidó úrifíúk vesztették el a szüzességüket a nyolcas és a kilences szobában, az volt a Purgatórium, a Gye-henna.

Magömlésed volt már?

Nem, asszonyom.

Szólíts Madame-nak. Jobban teszed, ha elhiszed, hogy vagyok olyan jelentékeny, mint egy szent vértanú. Szóval egyáltalán nem csorrant?

Csak... magamtól, Madame.

Jöjj, kisfiam, megmutatom, milyen az, amikor nem magadtól van.

Madame nem volt igazán jó ember, gyakran tettek rajta erőszakot gyermeklány korában, sok öncélú és érthetetlen pofont kapott egy olyan korban, amikor a test költészetének magától értetődő része volt az ütleget, ám igenis tudott jóságos lenni. Az üzlet csak egy bizonyos szintig érdekelte, komolyabban semmilyen üzleti mélységben nem merült el, az élet gyümölcseit jobban kultiválta a számok fölötti kényszeredett uralomnál. Társasága kellemes volt, mintha egy pohár bor mellett ülnél, tessék, rágj hozzá diót, itt a sajt is, kisfiam.

Hajtsd az ölembe a fejed, horkolhatsz is. Kiabáld ki a rémálmaidat. Ha meghalsz, mert elvágják a torkod, bikacsökkel vernek agyon egy kihallgatócellában, én gyertyát gyújtok érted, lesz koccintás. Ami Trer vagyok, aki még édes meséket szopott a nagy mesemondó, Krúdy Gyula faszából.

Amikor bevallotta neki, hogy az apja rabbi, a nő úgy nevetett, hogy kibugygyant a melle a dekoltázból, na, na nézzed, helyezd vissza a helyére, kisfiú. Nem jó. Mi nem jó? Előbb megpusztilod, hogy megmutatta magát, aztán helyezed szépen vissza. Nem jó. Mi nem jó? Most meg megsértődött a másik. Az meg miért? Mert nem kapott pusztit. Hát nem ugrott ki, ugye? De kiugorhatott volna, pusztit jár neki is. Kisfiú, apucid rabbi.

Mikor volt, 1919-ben, '20-ban?

Ami soha nem csúfolta a férfi apját, és amikor beesett vagy direkte odaszállt hozzájuk, mindig fogadta. Kis bolsevikom. Ördögfattyú, te. Hát fölállt, ugye?

Igen, eljön az idő, amikor a számba élvezhetsz, ne türelmetlenkedj. Hát abban a gyönyörű kommunizmusban, ahol egyenlő lesz a kicsi a naggyal, a buta az okossal, akkor is lesz erekció és nem csak azért, hogy a kommuna új lakót kapjon valamilyen ostoba sorszámmal, ugye. A kommunizmusban tényleg mindenki mindenkivel? Ah, mesebeszéd. Ti is csak lopni fogtok, mint a színházi kellékek.

– Soha ne szeress kurvába – mondta neki.

– De bízni szabad, ugye, Ami?

– Azt se nagyon. Ha minden kötél szakad. Nagyon meg kell nézni a bizalom tárgyát.

A fiú a sarokba mutatott.

– Őket néztem ki. Azt a kettőt, meg téged, Ami. Bennetek megbízom.

– A legidősebbek vagyunk – Ami Trer mosolygott, aztán intett Ancikának és Rőfinek, mosdassák le a bolsevik gyereket, szaga van.

A Madame apja tímár volt. A lány a szag miatt menekült. Évekig érezte magán a cserzett bőr bűzét, pedig az ő testillata édes volt és ánizsos, ezt a férfi is tudta. Most már időss asszony volt, talán hatvan is múlt, de még mindig becsókolt a lába közé, ette a rózsaszín kását.

Nyilván követik. Gyalog ment, kicsit cselezett csak, két utcát föl, egyet vissza, még egyet föl, kettőt vissza. Ha követik, bajt szabadít a lányokra. Lányok. Ez így már nem pontos. Amikor a szobába lépett, ahol valaha tombolt az élet, csak két asszony ült, két idős nő, Röfi és Ancika, ők maradtak. A Madame hangtalanul lépett ki a belső szoba mélyéből, ahová csak kivételezettek járhattak, rámosolygott. Ami Trer japán selyembe takarta kedves, puha testét, sok pillangó és kismadár röpködött a köntösén.

– Hárman vagyunk. Így kezdtük, így maradtunk, ezzel lesz vége – ábrándozott az üvegek között matatva, aztán töltött neki.

– Köszönöm – forgatta a férfi a likőröspoharat. – A többiek hová bújtak?

– Elementek elvtársnőnek, agitálni, gépírónak, titkárnőnek, gyárba, káderlánynak. Ha nosztalgiázni akarsz, húzz a picsába, csillagom.

A férfi felé fordult, elidőzött az arcán a tekintete.

– Fáradtnak tűnsz.

– Inkább félek. Illetve nem is tudom, félek-e. Az ilyen?

– Csalódtál?

– Nem.

– Nem vagy őszinte – a Madame megsimogatta a férfiarcot, melyen barázdát szántott és most vetett a magány, aratni ki fog.

– Végül is... elbúcsúznék.

Ami Trer nagyot sóhajtott, a mozdulatlanság után szinte egyszerre kezdtek repkedni pongyoláján a madárcák. Még a vad csivitelés is hallatszott.

– Hát megölnek téged.

– Azt hiszem.

Hajaj, mert Ami Trer tudta, hogy ez a búcsú most bonyodalmas lesz és nyúlik majd, mint a rétestészta. Ameddig a szem ellát. Nem akar véget érni. Egy óriási galériapadlás, hogy az ember eltéved a gerendák és a dobozok halmai között. Csillogva szítal a por, a cserepek között átüt a nappalfény. Az a sok emlék, mind

elő akar bújni, mind azt hiszi, eljött az ő ideje, újra neki áll a világ. Mennyi minden juthat az ember eszébe, de a kurva nem beszél, pedig emlékszik a legkisebb zicherejsztúre is.

Hányszor jött ide ez a bolond!

Bruhaházott egy grófnő miatt, taknya, nyála. Egy grófnő miatt toporzékolt a frissen zabrált bőrkabátjában. Kérdezd meg, baszod alássan, a te Kun Béládat! Ja, hogy a Béla bácsi túlon túl véreskezű?! Ja, hogy már elnyelte a szovjet kohó?!

Ami Trert csaknem kapitális vértolulásba kergette az idegesség, éppen akkor lett főnök, dicsőséges magánzó, de most is feszültség támad az érzékeny lelkében, ha erre a problémára gondol. Akit akasztania kellene a marha bolseviknak, akit el kellene söpörnie, abba lesz fülíg szerelmes. Tényleg mozifilm. Vájlingnyi puding marcipános vöröscsillaggal.

Hogy de az a lány, Karolina, így hívják, nem olyan.

Mind olyan, te hülye svance. Nem olyan, nem olyan. Édes istenem, még Szűz Mária is olyan.

Hárman voltak, mint a gráciák. Ezen a napon a korban erősen benne járó lányok várták őt, készültek rá, mert üzent nekik, és ő a veszéllyel mit sem törődve még látni akarta az érzékeny és odaadó Röfit, az élveteg Ancikát és a magában pompázó csodát, Ami Trert. Kapja meg tőlük azt, ami már soha nem lesz, mert nem lehet.

Te hülye, te, idejöttél. Miattad döglünk meg mi is. Marha!

Kártyáztak, meleg, könny áztatta lapokkal. Aztán ittak, mint a kamaszok. Likőr, abszint, konyak. Ancikának volt egy eldugott, most előguruló Calvadosa, te hazug kurva, így sipítoztak a többiek, rejtegetted, mire vártál vele?!

Erre a percre, erre!

Ennek a senkiházinak?!

Hogy ápolták a spanyol kirándulás után. Majd belehalt a világforradalom importálásába. Soha nem tudta meg a Párt, hogy mi mit jelentünk neked, kisfiam? Ha meg is tudta, nem mondta.

– Miattad szoptam nyilast.

– Bocsáss meg, Ancika.

– Borsónyi kislányomból angyalt csináltattál, gonosz pára, te!

– Jaj, Röfi. A múltkor kisiút mondtál.

– Szerelmes is voltam beléd, mint egy vajaskenyér a napon.

– Bocsáss meg, Ancika.

– Kínzó féltékenységem? Miattad, te dög, lúgot akartam inni.

– Jaj, Röfi, jaj.

Gróf Bartolomeó az év kurváinak választotta őket, a három grácia, igaz, hogy csak ő szavazott, de az ő szavazata százat ért. Az a Gróf Bartolomeó még ismerte a férfi földijét, a nagyságos Gold Sámuel, a Hold sárga porát megjárt kalandort, aki szintén eltöltött itt néhány igazán korrekt éjszakát. Rabbi apád már nem élt akkor, ferdült fölötte a kőtábla, ugye. Egyszer a Madame három lányt, válogatott kiscsibéket adott kölcsön egy nílusi hercegnek. De lehet, hogy egy besszarábiai bojár volt csak, aki meglátott egy műtermi fotográfián egy piramist, és aztán teveszarrá álmodta az agyát. Egy lányt nem adott vissza. Mimi háremfőnök lett, Madame. Csapjon a Mimi hordónagy seggébe a villám!

Kibrunsztolták a rettenetes vézskorszak sötétségét, jajkiáltásokkal és gép-pisztoly-sorozatokkal föltűzdelt éjszakáit, amikor a novemberi ködből vér csorgott és sötét emberi rönköket forgatott Délnek a hideg Duna. Hamis papírokkal, minden kapcsolatot latba véve és fölmelegítve megmenekültek. A Madame-nak keresztény származása lett, buzgó katolikus anya és apa, katolikus lett az egész rokonsági ág. Ámen és dicsfény, mely az áldott testüket mosta. Hanem most már idősek és védtelenek. Elfúj fölöttük fémes leheletével az idő. A Madame nem tágított, nem fért fejébe a férfi viselkedése.

– Hány milliót öltek meg a kommunista barátaid?

– Sokat. Sok millió embert.

– Nem vagytok ti szörnyetegek?

– Ezt kellett tenni. A háborút nem mi találtuk ki.

– Azért szívesen öltök. Kedveteket lelitek benne.

– Jogosan tesszük.

– Kommunista vagy? Az maradtál?

– Hát persze.

– Aztán miért?

– Nincs más választásom, Ami. Nekem ez lett a mindenem.

– Jó, de kit szolgáltok ti? Nekem ne mondd, hogy a népet. Ne mondd, hogy a szegényt. Azt se mondd, hogy az elnyomott trógereket. Én tudom, mi a könyörület. De te tudod-e? Ti tudjátok-e? Tudtátok-e valaha is?

A férfi ivott, hallgatott, lehunyta a szemét. Mint aki tisztában van vele és el is fogadta, hogy nem kaphat mást, ennyi vád és szemrehányás jár neki.

– Bennünket is lemészárolnak a vöröscsillagos kisbarátaid?

– Nem hiszem – most tűnt először úgy, hogy nem mond igazat. Legalábbis bizonytalan, és inkább hiteget.

– Ó, nahát. Nem hiszed. Pompás kilátások. Hiszen akkor végeznek velünk. Itt szobroznak a drágák az ajtóm előtt? Fülelnek, mint a baszni kész kannyulak?

De hisz éltek ők eleget, nem? Dagsztottak tésztát, mostak lucskos fehérműt, szolgálták a hímtagot és jeges vödörből kikapott palackkal hűtötték a hirtelen támadt zúzódáisait, amiket a durvább kliensek okoztak. Hol ide, hol oda dugták az összekapargatott, dobozkába hajtogatott, gumival kicarcsúsított pénzt. Nem bíztak senkiben, egymásban se nagyon, s mert a hűségük töretlen volt, egymást is figyelmeztették, kérlek szépen, ne bízz bennem, mert hátha. Megtanulták, hogy mást jelent szeretni, és más a bizalom működése. Szeretni lehet, bízni nem lehet. Élni kell. Most, hervadó ötven felé vagy az októberi rózsagyáshoz hasonlatos hatvan körül, ki tudja azt pontosan, mennyi idősek, és hát hogyan is kezdenének új életet? De olyan igazi, alapjaiban megváltoztatott újat. Ennek a kornak megfelelő. Hogyan is vehetnek majd részt abban, ami most következik. Ököl. Vas. Acél. Phúúúúú, nem. A testi szakértés régi szakembereit elsöpri a modernnek kinevezett történelmi időjárás, ami csak attól modern, hogy bedől neki a fiatalság, és azt hiszi, ilyen nem volt még, ez újdonság, a legújabb emberi színjáték, ami happy enddel zárul, véget vetve mindennemű szenvedésnek és nyomornak, pedig az eszközök, ó, igen, az eszközök, a módszer, a szisztéma milyen meghittent ódon. A hatalom játszadozása egy óriási antikvárium nagykereskedésben folyik, ha jól értik. Penészes huszárkardba dőlni, tőkön szűrni magunkat.

Na, most ne mondd már, hogy nem emlékszel, kisfiú, hogy járt a cári család a fényképésznél, sügött-búgott a fülébe Röfi, olyan volt a lehelete, olyan.

Zene kell, zene, tegyél föl Madame Mascagnit.

Kinek a torkát nem vágta el a grúz papnővendék?

Vagy Puccini? Adok neked Pillangókisasszonyt.

Én még hallottam, kicsim, hogy így neveznek, kéjné. Volt türelmi bárcám és szifiliszem. Meglovagoltam az Ady Endre nevű kisparipát, szavaltá közben Az eltévedt lovast, de ha az ÁVO-nak elmondod, ha agyonvernek is, letagadom, mert nekik nem szoptam le azt a kismajmot.

A nosztalgia roppant kényes öltözéke a fáradó világnak. Finom, halálos, nem is volt életre ráhazudott ruhadarabok. Lehet szépen csinálni, talán úgy, hogy fogod is, meg nem is, mondod is, meg nem is, elhiszed, hogy fáj, de nem érzel semmit. Úgy kell nosztalgiázni, hogy a volt tudjon lenni, hogy az a német Wehrmacht kamaszfiú, az a tizenhét éves Hans, akit az ostrom alatt szedtek föl a pályaudvar stílszerűen jégfagyott poklából és aztán adtak át a határhoz járó feketézőknek, egy Hunyadi Sándor kezét is elérje. Ne, Sándor. Vedd el a melled elől a pisztolyt. Durr. Nem vette el. Te hülye, te! Hanstól elvették a pisztolyt. Menj haza Drezdába, hátha megvan még a házatok.

Elmúlt a kényes élet, hát elmúlt.

Röfi a férfi ölébe hajtotta a fejét, az arcával tapogatta ki a hímtagot, Ancika simogatta a tarkóját, Ami Trer meg énekelt, egy sanzon, öt sanzon.

– És ha tudok egy helyet, ahol meghúzzhatjátok magatokat? – kérdezte.

– Hogy miattunk te bajban? Ó, ne. Dehogyan! Nem kell, kisfiú.

– Van unokád, Röfi. Neked is Ancika, nem?

– Ó, és ha vannak. Nagymama soha nem ért rá, a nagyi mindig elfoglalt volt.

Ebben a pillanatban kopogtak. Ki tudja ezt, hogy ők még mindig itt vannak. Senki sem tudhatja igazából, hírül adták, hogy fölszámolták a szolgáltatásokat, hogy nincs már félgőzű üzemmenet sem, fájröntöt jelentettek be, búcsúparti is volt, egyik kuncsaftgyermekük egyenesen Párizsig futott tőlük. Még éppen vonatra ülhetett, az első osztályú párnák közé. Kifacsarták, mint a citromot és a bécsi vonatra ültették a még spicctől fényes tekintetű fiút.

Kopogtak megint, kipi, kopi.

Kicsoda veregeti így a szentélyük csoda ajtaját? Bizony nem férfikéz. Nem erőszakos, tolakodó ujjak hegyes hajlata. Ez inkább női illetőségű kérelem, márdárka csőre, karma. Be akar jönni a drága, meg akar érkezni ide. Ugyan mivégre? Hol van az már, hogy szerető vagy feleség tombolva szakította rájuk az ajtót, a sikoltását előbb selyempárnába, majd egy, kettő, három likőrbe fojtották. Pszt, pszt! Lélegzés. Mélyebben, ha kérhetem. Kifúj. Nyugodjon meg, drága, most maga következik.

A Madame emberművész is volt, a lélek tudósa, a szenvedély professzora, akadémikus az érzelmek hullámzó tengerében, kiváltképp értett ahhoz, hogy elnyugtassa a megcsalt, becsapott, gyilkolásra kész társat, aki itt nyert bizonysgot az őt ért megaláztatásra. A földült nej őnagyságát Ancika vette kezelésbe, s míg a csaló férj leforrázva, a többi vendég és leányzó gúnyos vagy részvétellel teli tekintetűen kereszttüzében várakozott, a megcsalt feleségnek több ital után

Ancika mutatta meg, mennyire kedvesebb és árnyaltabb, ha nő öleli, nő kényezteti és röpteti el az öléből a kiskanárit. Vagy a varjút, mert az is énekesmadár.

– Tessék, parancsolj – a Madame úgy mondta, mint aki tudja, kicsoda a bejutni kívánó személy.

Annyira nyílt az ajtó, hogy egy lányfej megjelenhessen a résben. Bekukkantott, majd, mint aki nem tudja tovább befelé tolni a kilincset, be is préselte vékony testét a résen. Állt megilletődve, nézett körbe. Ó, mondta. Ó. Ennyi szaladt ki, a pirosrúzsos száján, jól látszott, hogy készült, öltözött.

– Téged meg miféle szél fújt ide?

– A Madame-ot keresem. Csányiné Piller Rozáliát.

Kis, jelentékeny csönd. De mindenki tudta, hogy ez halálos csönd, melyet jóvátehetetlen illetlenség keltett életre.

– Ha még egyszer kimondod a régi nevem, lelőlek. Tudod te, ki volt az a Csányi?!

– Nem... nem tudom.

A Madame nem viccelt. Fölállt, elővett egy pisztolyt, a csibéhez ment. A fegyvert a lány halántékához tartotta.

– Na, mondjad, Csányi.

– Bocsánat, bocsánat, bocsánat.

– Én ezért heréltem is már, te veréb. Mit akarsz?

A lány kissé megnyugodott, hogy elkerül a homlokától a fegyvercső, és a pisztoly eltűnt valahová, párna mögé, ruhák alá, titkos dobozba.

– Azt mondták, ha dolgozni akarok, magát keressem.

– Ki mondta.

– Ezt... többen ajánlották, hogy... menj csak a Madame-hoz. Őnála biztonságos. Megvéd és kitanít.

– Utcán voltál eddig?

– A Keletinél – mondta gyorsan a lány.

– A Barna Panka jól van? – kérdezte a Madame mintegy mellékesen.

A lány megfeszült.

– A... Keletinél... mi nem ismerünk Barna Pankát – szólt végül.

A Madame bólintott, a halálos csapda mellett elosont a vad. A kis teremtés megnyugodni látszott, a tartása, a hanghordozása magabiztosságot mutatott. Már is csicssergett. Azt mondták neki, most ez a legjobb hely. Még mindig diszkkrét. Hogy ugyan el lett híresztelve, hogy az idők szavának engedve fölszámolta magát, de ez csak a reklám része, mert igenis működik, a lány ekkor a férfit nézett, aki a vörös kanapén üldögélt két idősb barátnője ölelésében, még lehet jelentkezni is, mert a jó munkaerőnek mindig van keletje, és ő megbízható delikvens, azt is mondhatja, olyan, mint a Madame, aki szintén az utcán kezdte, és lám, mire jutott. Már mosolygott. A férfi kiszabadította magát Röfi öleléséből, arrébb fektette Ancika húsos, perecektől zörgő karját, fölállt, s mint Szikla elvtárs lépett a lány elé. A Madame megalózta.

– Igyál. Még egyet.

Szikla elvtárs kezében már ott volt az igazolvány, a lány arca elé dugta.

– Ki küldött?

- Szabó detektív úr – mondta kis csönd után.
- A Szabó.
- Igen.
- Csak az erkölcsvédelem vagy vannak velük mások is?
- Mások is.
- Az ÁVO – bólintott, a lányhoz fordult. – Kicsoda az elvtársnő?

A lány arca megfeszült, dühösen kiáltani akart, a karját fölemelte, de a férfi leintette, ne. Nem kell. Maradjon csak. Leültek. Visszabújt az ölelésbe, lehunyta a szemét. A Madame rezignáltan elmélkedett, nahát, tudták a régi, senkinek sem emlegetett, gondosan takargatott nevét, hogy Piller lány, s nyilván az életútját. Ideküldenek előrsnek egy kis komcsi kurvát. Az eldugott italát vette elő, nyilván a legdrágábbat, a legféltettebb brandyt. A csudába is, hát nem mindegyik szajhának volt rejtegetett szesze?! Minden jót el kell pusztítani a spájzból, nem? Tisztelt nagyérdemű, kedves utasaink, éppen egy megállóra vagyunk az Apokalipszistól, mely széleskörű, minden igényt kielégítő szolgáltatásaival kényeztetni hamarosan önöket. Meg fogtok döglenni, gecik. Ivott, adott a többieknek, a lányt is arra kényszerítette, hogy nyelje le. Na, még egyet, galambom. Igyál, bazmeg. Úgy érezte, hogy a lentől rámeredő lány mind nagyobbra táguló pupilláját elhomályosítja a föltörő hála, nem akar józan maradni, nem akarja tiszta tudattal átélni, ami percekben belül bekövetkezik. De fog ez fájni. Herceg, hátha megjön a tél is!

Egy percen belül otthonosan lépett a szobába egy fiatalember, körbeszagolt, nem tévovázott, megragadott székét az ülepe alá lendítve az ajtó mellett foglalt el hídfőállást, mint aki azt akarja érzékeltetni, innen már csak az ő engedélyével távozhat bárki. A lábát keresztbe rakta, rágyújtott.

- Jaj, Szabó – szólt ő lehunyt szemmel.
- Szikla elvtárs.

Még mindig csukva volt a szeme, Röfi mellét simogatta, aztán Anciét. A lányok teste vele volt, az arcok a nyakába bújtak. A férfi fölnezett.

- Adjon fél órát.
- Egy perc – szólt szárazon Szabó, a tekintete élettelen volt.
- Tizenöt, és a legjobb whiskyt ihatja életében.

Szabó elgondolkodott, végül bólintott, belülről megverte az ajtót. Három ökölkoppantás. Aztán a Madame-tól átvette a poharat.

- Ez tényleg ... finom. Ezt isszák az amerikaiak?

– Az imperialisták. Nyelik az anyatej helyett. Kizsákmányolás közben, számolják a dollárt, és isszák.

A Madame nevetett, vele kuncogtak a hervadásukban is gyönyörű öreglányok, egy ideig csak halkán és diszkrét visszafojtottsággal, melynek kihívó, mégis ellenállhatatlan természetét hosszú évek alatt sajátították el, kuncogtak és csobogtak, amelyre most fölfigyelt a szesztől megforgatott fiatal lány is, ők még jobban szabadjára engedték a vidámságot, hogy aztán erősebben nekibuzdulva vígan és harsányan kacagjanak, dőlt belőlük a bugyogás, akár a részegre baszott némberekből, úgy nevettek, mint negyven éve, harminc éve, húsz éve, mintha még mindig hágták volna őket, mintha megfogantak, vajúdtak, mintha megszülettek volna, kitoltak volna mindent, embert, méhlepényt, mintha az an-

gyalcsináló sötét kamrájából léptek volna ki az áldott napfényre, mintha ott ülnének a Teremtő fiának színe előtt, aki a sáros, véres lábukat mossa, Jézusom, kívánj velem. Basszál szentté, kisfiam. Velük nevettek a csillanó ónkristályok, a sátánlábú, kínai kalapos állólámpák, a falra függesztett, Toulouse-Lautrec és Degas modorában pingált nem is annyira giccsképek, a foncsorozott, színes keretekkel körbefuttatott tükröcskék, a műrózsaszálak, a műanyag repkények és a ki tudja, miféle ügyeskedések és adok-kapok után beszerzett, színes palackokkal megrakott üvegvitrin, mely a szakasztott mása volt a háború előtti, szétzúzott példánynak, a rózsabordó függöny, de még a hézagosan visszaillesztgetett parettelécek is, melyek közül most kiszaladt egy-egy vidám svábbogár is.

Kérem!

Kérem, hagyják ezt most már abba.

Semmi szükség nincsen, hogy...

Szikla elvtárs fölállt. Húzott a nadrágján, lesimította, pedig nem is volt gyűrődött, sóhajtott.

Akkor törték rájuk az ajtót a fegyveres, ballonos fiúk. Másokon új bőrkabát feszült. Vegyes fölhozatal, ez nyomban látszott. Valaki a plafonba lőtt. A Madame ahogy is állt ellen, petyhüdt karjával mozdulatot sem tett, a szeme se mozdult, ahogy nézte őket a hóként aláhulló vakolaton át, megfestett, még mindig dús ajka se tárult, mégis az arcába ütöttek puskatussal. Reccsent a fej, a nyak hátra bicsaklott. Szarházi, emelte vissza a szétütött arcát. Ancika úgy emelkedett föl s lépett előre, mint egy Jean d'Arc a máglyarakásra, elsöpörték, már a tarkóján térdeltek. Röfi soha nem kultiválta az ilyen modortalanságot, malachangon sikített, ahogy a régi szép időkben, amikor Horthy detektívjei csinálták a paláveret. Hozzájuk vágta az üveghamutartót, a konyakosüveget, a poharat. Kurva komcsi anyátok. Szarfaszúak! Csörömpölt a vitrin. Négyet lőttek Röfi testébe, a mellkasát mindjárt elöntötte a vér, még állt, aztán hátradőlt. A fiatal elvtársnőt is összekeverték a helyi alkalmazottakkal, nem jogtalanul, de mindenképpen figyelmen kívül leütötték. Szabó ordított velük, hülyék, hülyék, állatok, ő Pintér elvtársnő a főiskoláról, s ahogy védte volna az ájuló testet, még ő is kapott néhány bikacsökös simogatást.

Szikla elvtárs egészen valószerűtlen mozdulatot tett, egyszerűen legyintett, mint aki unja, elege van, kellemetlen arckifejezést vágva, mint akit valamely fontos ügyintézésben zavarnak meg, kilépdelt közöttük, ment akár egy érinthetetlen szellemlény, nem nézett vissza.

Mintha utoljára még a Madame utána kiáltotta volna a nevét.

– Stein Frici! Hallod! Stein Frici!